

Rom den 1 maj 2009

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Maj månad i år infaller helt och hållet inom påsktiden. Kyrkans liv på jorden och i himlen uppfylls av glädje över att Jesus Kristus har uppstått. Det är detta *gaudium cum pace* som alla vi redar upplever.

Dessa veckor betraktar vi logiskt nog vår Fru, Jesu Moder och vår Moder, upptagen med kropp och själ till himlen, och vi ser henne **i uppståndelsens glädje och härlighet. De tårar som hon fällde vid Korset har omvandlats till ett leende som inget kan få att slockna, samtidigt som hennes moderliga medkänsla för oss är helt i behåll. Detta bevisas av Jungfru Marias välgörande ingripande under historiens lopp och det upphör inte att väcka ett orubbligt förtroende för henne. Bönen *Påminn dig, milda Jungfru Maria* uttrycker detta sinnelag väl. Maria älskar vart och ett av sina barn och ger dem särskild vård som dränks i sorg, liksom hennes Son i lidandets stund. Hon älskar dem helt enkelt eftersom de är hennes barn enligt Kristi vilja på Korset.**¹

Låt oss betrakta dessa ord av Påven för att fördjupa oss i vår vörndnad till Jungfru Maria och ge den ny glans. Anledningarna är tydliga: Maria är Guds Moder och vår Moder. Därför behöver vi främja en brinnande och öm vörndnad för Maria, en vörndnad som är fast grundad på Guds uppenbarelse så som den uttryckts av Kyrkans läroämbete. Vår älskade don Álvaro påminde om detta i ett brev som han skrev 1987. Med tanke på att Marias moderliga uppdrag uppfyller Guds konkreta plan, sade han: ”Det är ett obestridligt faktum att där Kyrkan börjar gro, där är Kyrkans Moder närvarande, genom Kristi nåd och genom det obevekliga och uppoffrade gensvaret från dem som förkunnade Evangeliet (...). Följaktligen föds och utvecklas tacksamheten till Jungfru Maria, och denna fruktbara blomma, vörndnaden för Maria, spirar fram. Vi har ett tydligt vittnesbörd om det i de helgedomar, vilka som ett ljust landmärke täcker landskapet i de länder där tron slår rot och ger de kristnas liv en hemkänsla som bara Jungfru Maria kan skapa.”²

Hur sant är inte detta! Vi kristna utgör en familj – den heliga Kyrkan – där Jesus Kristus är den förstfödde bland många bröder³, och där Moderns, Jungfru Marias, närvaro inte saknas. Jesus visar oss vägen där vi bör gå för att nå heligheten, den fullkomliga identifieringen med Honom. Jungfru Maria driver oss längs denna pilgrimsvandring så att vi når målet: det eviga livet med Gud och med alla änglar och helgon.

¹ Benedikt XVI, *Predikan i helgedomen i Lourdes*, 15/9 2008.

² Don Álvaro, *Brev*, 31/5 1987, nr 8.

³ Jfr Rom 8:29.

Den kristna konsten visar detta på ett åskådligt sätt då den framställer Maria med Jesusbarnet i sin famn och presenterar denna bild för de troendes vördnad. Med sin inställning, med sin blick verkar vår Moder råda oss: se på min Son, din Storebror, och följ hans föredöme i allt; gå där han gick; fyll ditt hjärta med den återlösande iver som fyllde hans hjärta; förbarma dig över dina bröder och systrar så som han har förbarmat sig över oss alla.

De kommande dagarna kommer tusentals personer att följa den helige Josemarías inbjudan till hans döttrar och söner i Opus Dei och till många andra människor och därför gå på pilgrimsfärd till de mest olika platser där Jungfru Maria vördas, med önskan att finna Jesus på nytt, att efterlikna Honom mer. *Majvallfärden* är redan på alla breddgrader en glädjande verklighet som vi genomför utan skrän, i vår grundares fotspår efter hans första vallfärd 1935. ***Jag respekterar och älskar dessa andra offentliga uttryck för fromhet, skrev han i en predikan, men personligen föredrar jag att försöka erbjuda Maria samma kärlek och samma entusiasm genom personliga besök, eller i små grupper, med en känsla av intimitet.***⁴

Många gånger har denna vallfärd som slutmål en plats nära vårt hem, kanske i samma stad där vi bor eller i dess närhet. I vissa fall, och nu tänker jag till exempel på de sjuka och handikappade, är det inte ens möjligt att gå hemifrån, men även då går det att göra en *Majvallfärd* till Jungfru Maria. Det viktiga är inte det fysiska förflyttandet från en plats till en annan utan själens inre resa, som driver oss att vara närmare Maria och därigenom närmare Jesus.

Påven Johannes Paulus II underströk att man kan märka Moderns särskilda närvaro på de marianska platser som ligger utspridda över hela världen. Det är uppenbart att antalet platser är oräkneligt och att de är väldigt olika: alltifrån hemkapell och gatunischer, där avbildningen av Guds Moder sprider glädje, till de kapell och kyrkor som byggts till hennes ära. Det finns ändå vissa platser där människor känner att vår Moders närvaro är särskilt levande: Mariahelgedomarna. ”På alla dessa platser förverkligas på ett underbart sätt den Korsfästes yttersta vilja: där känner sig människan anförtrodd Maria och kommer för att vara med Henne som man är med sin egen Moder; hon öppnar sitt hjärta till henne och talar med henne om allt: *hon tar emot henne i sitt hem*, det vill säga, hon gör henne delaktig i alla sina problem.”⁵

Kristna vänder sig där till henne med önskan att hitta eller stärka ”tron eller de hjälpmedel som ger tron näring. De söker Kyrkans sakrament, i synnerhet försoningen med Gud och den eukaristiska näringen. De återvänder stärkta och tacksamma till vår Fru, Guds Moder och vår Moder.”⁶

Vi alla bevarar och uppskattar denna erfarenhet. Vem upplever inte en större närhet till Gud efter att ha besökt Jungfrun i börens och botens anda som vår Fader lärde oss? Vem har inte handgripligen tagit på verkningkraften av Marias förbön för att väcka någon persons tro som behövde det, för att närma honom eller henne till Gud, för att vidga vyerna för någon som inte ville acceptera Herrens kallelse till en generös hängivelse? Jesus Kristus vill att hans nåd når oss genom Maria. Därför är det ***inte likgiltigt att sluta att gå till de helgedomar som hennes barns kärlek rest; det är inte likgiltigt att gå förbi en bild på henne utan att ge henne en kärleksfull hälsning; det är inte likgiltigt att tiden går utan att vi sjunger denna kärlekssång, Rosenkransen, en sång av tro, den bröllopsång som själen sjunger då den finner Jesus genom Maria.***⁷ Låt oss redan tänka på dessa frågor: Vad kan jag göra bättre varje gång jag tittar på en bild av vår Moder? Hur kan jag smaka på varje Hell dig, Maria, varje *Salve Regina* och varje *Regina coeli*? Vem tänker jag tala med om Marias kärlek och om kärleken till Maria?

⁴ Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 139.

⁵ Johannes Paulus II, *Predikan i helgedomen i Fatima*, 13/5 1982.

⁶ Johannes Paulus II, *Predikan i helgedomen i Aparecida*, 4/7 1980.

⁷ Den helige Josemaría, *La Virgen del Pilar*, återgiven i ”Libro de Aragón”, Saragossa 1976.

Denna och andra marianska andaktsövningar kan sprida glans över och ge liv åt maj. Det viktiga är att närma sig Jesus Kristus alltmer genom den stig som hans heliga Moder visar. Varje möte med vår Fru omvandlas till en inbjudan att *se på Kristus*. Som Benedikt XVI påpekade i en Mariahelgedom: **för en sökande människa, blir denna inbjudan alltid en spontan bön, en bön som särskilt riktas till Maria, som gav oss Kristus som sin Son: ”Visa oss Jesus”**. Så ber vi idag av hela hjärtat, och vi ber i vårt inre och söker **Återlösarens ansikte också bortom denna stund. ”Visa oss Jesus”**. Maria svarar genom att **visa oss honom framför allt som ett barn. Gud har blivit liten för vår skull.**⁸

Låt oss än en gång stanna vid de ord som den helige Josemaría skrev på 1930-talet, ord som har hjälpt tusentals personer att gå kontemplerationens stigar i vardagslivet: *om du vill vara stor, så gör dig själv liten (...). Början på den väg som leder till att man blir fullständigt tokig av kärlek till Jesus består i att förtröstansfullt älska Maria.*

– *Vill du älska Vår Fru? – Då så, umgås med henne! Hur då? – Genom att läsa hennes rosenkrans ordentligt.*⁹

Det uppmärksamma, inre begrundandet och bedjandet av Rosenkransens hemligheter låter oss betrakta en efter en de mest framträdande stunderna i Jesus och Marias liv. På detta sätt är det lättare att gå med stadigare steg på den väg som leder till himlen och rätta till kursen om det skulle behövas samt visa våra följeslagare den säkra genväg som har sitt slut i den eviga saligheten. Genom att förundra oss över dessa scener förstår vi ”hur mänskligheten påbörjar återvändandet till Gud genom Herrens ödmjuka tjänarinnas *fiat* och når sitt vägmål i hennes härlighet som är den helt heliga.”¹⁰

Vi kan också sköta om andra detaljer i vår tillgivenhet till Jungfru Maria. Jag stannar igen vid en vana som förälskade personer brukar ha och som den helige Josemaría spred överallt: att kärleksfullt hälsa de bilder av vår Fru som vi ser varje dag – på gatan eller vid ett torg – inne i en kyrka eller i ett rum hemma hos oss – och åtfölja denna blick med en bönesuck som ett högst personligt sätt att uttrycka vår kärlek som barn. Vår Fader gjorde så och lade särskild vikt vid att titta på de Mariabilder på de platser där han arbetade eller bodde. Detta uttryckte hans tillgivenhet som barn och återspeglade hans själs djup: lidande eller tacksamma eller bedjande blickar, beroende på omständigheterna, men de uttryckte alltid äkta kärlek.

Han rådde också att ha en Mariabild i väskan eller i plånboken, på samma sätt som man har ett fotografi på dem man älskar, för att alltid ha henne närvarande och rikta kärleksfulla ord till henne. Han kände sig glad över att ha deltagit till att sätta Mariabilder i omlopp över hela jorden. *I Opus Dei*, sade han, **har vi ständigt visat vår kärlek till Jungfru Maria genom att sätta upp tusentals bilder på henne över hela världen och genom att främja marianska andaktsövningar i varje världsdel: i Europa, i Asien, i Afrika, i Amerika och i Oceanien. Och vi har lett de unga åt det hållet, frivilligt. Aldrig ofrivilligt.**

Men detta är naturligt. Hur skulle vi inte kunna älska Guds Moder, som är vår Moder? Vi behöver ju henne! Jag behöver henne. Såsom ett litet mörkrätt barn på natten ropar: Mamma! Så måste jag ofta ropa med hjärtat, utan ord: Mor! Mamma, överge mig inte.

Det inre livet är detta: naturlighet, enkelhet. Jag kan inte leva på något annat sätt. Jag måste leva som en man. Och inför Gud, som är evig, är jag en liten värdelös varelse.¹¹

Det finns några ord i en psalm som liturgin tillämpar på Jungfru Maria. **Psalmisten urskiljer på långt håll det moderliga band som förenar Kristi Moder med det troende folket och profeterar med hänsyn till Jungfru Maria att ”de rika bland folket**

⁸ Benedikt XVI, *Predikan i helgedomen i Mariazell*, 8/11 2007.

⁹ Den helige Josemaría, *Rosenkransen*, förord.

¹⁰ Paulus VI, Apost. förm. *Marialis cultus*, 2/ 2 1974, nr 28.

¹¹ Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 7/4 1974.

skall söka ditt leende” (Ps 45:13). På detta sätt har de kristna, ledda av Skriftens inspirerade ord, alltid sökt Jungfru Marias leende, detta leende som konstnärer under medeltiden lyckats återge så väl. Marias leende är för alla, försäkrar Påven Benedikt XVI, men det riktar sig särskilt till dem som lider, så att de i henne finner tröst och ro. Att söka Marias leende är inte from eller otidsenlig sentimentalitet, utan snarare det exakta uttrycket för det levande och djupt mänskliga förhållande som förenar oss med henne som Kristus gett oss som Moder.¹²

Låt oss anförtro Maria alla de människor som lider i kropp eller själ: de sjuka, de som känner sig ensamma eller övergivna, de som drabbats av naturkatastrofer, de som förföljs eller lider övergrepp av olika slag... Ingen bör hamna utanför vår bön.

Låt oss särskilt be för Påven och hans böneämnen (jag påminner er om det varje månad eftersom det är ett ständigt behov): just nu för frukterna av hans resa till det heliga landet 8 – 15 maj. Be också för de medlemmar i Prelaturen som kommer att prästvigas den 23 maj, aftonen före Kristi himmelfärd, som i många länder firas på söndagen den 24 maj. Låt oss med anledning av nästa Pingsthögtid sista dagen i maj be den helige Ande att han rikligt utgjuter sina gåvor över Kyrkan och över världen och att han förbereder allas hjärtan för att ta emot dem.

För några dagar sedan återvände jag från en resa till Japan och Taiwan, där jag än en gång upplevde hur Opus Deis anda finner rotfäste i alla slags folkslag och kulturer. Utöver det faktum att jag kände mig medföljd av alla och bad tillsammans med er, glädde mig särskilt två saker (bland många andra) i båda länderna. I Nagasaki var det besöket till Oura, till den helgedom där man vördar detta lands martyrer och där det kärleksfulla minne av dem som bevarade tron trots den hårda förföljelsen hålls vid liv. I Taipei kunde jag närvara vid utställandet av det heliga sakramentet och den sakramentala välsignelsen i en fullsatt kyrka. Vi hade gått in i den kyrka där en vandrande Mariabild fanns och mötte denna eukaristiska akt. På båda platser dök tanken lätt upp på att vi bör bära Jesus med Maria ända till jordens yttersta hörn. Tacka tillsammans med mig den heliga Treenigheten, källa till allt gott, och Jungfru Maria; genom hennes förbön får vi alla nådegåvor. Tacka även den helige Josemaría – den 17 maj är årsdagen av hans saligförklaring – för att ha varit ett så troget redskap för Herren för att genomföra en sådan riklig sådd av helighet, troskunskap och kärlek över hela jorden.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader
+ Javier

¹² Benedikt XVI, *Predikan i helgedomen i Lourdes*, 15/9 2008.